

Grænsekontrol

Af Ole Hasselbach

05-01-2016

FN's flygtningekonvention af 1951, som Danmark har tilsluttet sig, definerer en flygtning som en person der *"som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil"*.

Det land, hvor sådanne flygtninge befinder sig, må efter konventionen ikke sende dem et sted hen, hvor de risikerer forfølgelse.

Hvis migranter, der befinder sig i Tyskland, vil søge asyl i Danmark, kan de derfor henvises til den danske ambassade.

Den danske flygtningelovgivning går i øvrigt videre, end FN's flygtningekonvention kræver. Den går også videre, end det lovforberedende, sagkyndige udvalg med Højesterets præsident i spidsen i sin tid turde lægge navn til.

Når der med henvisning til de internationale regler er påført Danmark problemer af den art og i det omfang, vi i dag står med, er det på sin plads at minde om, at der også findes konventionsregler, som anerkender, at enhver nation suverænt har ret til at varetage sin økonomiske, sociale og kulturelle udvikling. En dansk regering har derfor belæg for i en for landet meget kritisk situation at prioritere hensynet til danskernes kollektive tryghed og velfærd forud for hensynet til de enkelte flygtninges og indvandreres interesser.

Faktisk anerkender folkeretten ganske bredt, at et statsstyres første pligt er at beskytte statens befolkning. Ingen stat kan derfor ved en konvention bindes til noget, der ødelægger statens eget grundlag.

En stat kan altså med fuld ret sige fra, når personer udefra med henvisning til konventionernes regler om beskyttelsen for individet trænger sig på i en sådan mængde, at det truer statens grundlag og borgernes tryghed.

Kilde med yderligere henvisninger: *Der var et yndigt Land*, Mogens Camre, Lars Hedegaard og Ole Hasselbalch (2014)